



רע"פ 7707/19 - שמריאל דוידוב נגד מדינת ישראל - רשות המסים

בית המשפט העליון
רע"פ 7707/19

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

שמריאל דוידוב

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל - רשות המסים

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בבאר שבע בע"פ 8142-01-19 מיום
30.10.2019, שניתן על ידי סגן הנשיאה א' ביתן,
והשופטים ג' שלו ו-י' ליבדרו

בשם המבקש:

עו"ד מיטל אורשלם

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (סגן הנשיאה א' ביתן, והשופטים ג' שלו ו-י' ליבדרו) בע"פ 8142-01-19 מיום 30.10.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום באשדוד (השופט י' לייבלין) בת"פ 38289-05-16 מיום 17.12.2018.
 2. ביום 22.5.2017 הרשיע בית משפט השלום באשדוד את המבקש, על פי הודאתו, ב-3 עבירות של אי-הגשת דו"ח מס הכנסה שנתי במועד, לפי פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה).
- על פי הנתען בכתב האישום, המבקש וְאֶחָיו שימשו כ"מנהלים פעילים" בחברה פרטית (להלן: החברה), ובשנים 2011, 2012 ו-2013 לא הגישו דו"ח על הכנסות החברה כנדרש לפי הוראות הפקודה, בעוד שמחזור העסקאות שביצעה החברה בשנים אלה היה בהיקף של 741,849 ש"ח, 4,056,384 ש"ח, ו-860,504 ש"ח, בהתאמה.



3. בגזר דינו מיום 17.12.2018, הדגיש בית משפט השלום את חומרת העבירות בהן הורשע המבקש, וזקף לחובתו את מחזורי העסקאות ה"לא מבוטלים" של החברה בשנים בהן לא הוגשו דו"חות, והעובדה כי נכון למועד גזירת עונשו טרם הוגשו הדו"חות.

מנגד, נשקלו לזכות המבקש, הודאתו ונטילת האחריות על מעשיו, וניסיונותיו לאורך השנים להגיש את הדו"חות.

כמו כן, התחשב בית משפט השלום בכך שהמבקש כבר הועמד לדין בגין מסכת עובדתית זהה בת"פ 39053-04-14 (להלן: ההליך הקודם), בגדרו הורשע בעבירות של אי-הגשת דו"ח מע"מ במועד, לפי חוקמסערכמוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק המע"מ), והושת עליו בין היתר עונש מאסר מותנה. לעניין זה, צוין כי:

"לאור העובדה שהנאשמים [ובהם המבקש - י' א'] נענשו בגין ביצוע עבירות על חוק מע"מ בתקופה חופפת, אזי להשקפתי יש לקבוע את עונשם כעונש כולל, ולא כחיבור חשבוני, אשר ייתן ביטוי לעובדה, ולפיה אילו היה מוגש כתב אישום אחד הדבר היה בא לידי ביטוי בעונש".

עוד הודגש, כי בשונה מטענות המבקש בהליך הקודם, לא נטען שישפער בין המבקש לאֶחיו במידת המעורבות בביצוע העבירות בהן הורשע בהליך דנן, בעטיו יש להקל עם המבקש. משכך, לא נעשתה ביניהם אבחנה לעניין העונש בהליך דנן.

בסופו של דבר, הושתו על המבקש 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות; 4 חודשי מאסר על-תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה מסוג עוון המנויה בפקודה או בחוק המע"מ; קנס בסך 10,000 ש"ח; והתחייבות בסך 20,000 ש"ח למשך שנתיים לבל יעבור עבירה מסוג עוון המנויה בפקודה או בחוק המע"מ.

4. ערעור המבקש על גזר דינו נדחה בפסק הדין של בית המשפט המחוזי מיום 30.10.2019. בין היתר, נדחו טענות המבקש על כך שהוגשו נגדו שני כתבי אישום "נפרדים", דבר שלשיטתו גרם לכך שנענש "פעמיים"; ונקבע כי בהתחשב במכלול הנתונים – העונש שהושת על המבקש "נוטה לקולא" ואין מקום להוסיף ולהקל עמו.

5. המבקש הגיש לבית משפט זה בקשת רשות ערעור על פסק הדין, ולצדה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות שהושת עליו.

לטענת המבקש, שגה בית המשפט המחוזי משדחה את טענותיו בעניין הגשת כתבי האישום הנפרדים; ומשלא ערך אבחנה בין המבקש לאֶחיו בהתאם למידת מעורבותם בביצוע העבירות, דבר שלשיטתו היה מביא להקלה בעונשו.

6. דין הבקשה להידחות.



כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן אך ורק במקרים חריגים בהם מתעוררת סוגיה עקרונית החורגת מעניינה הפרטי של המבקש, או במקרים בהם עולה חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק קיצוני שנגרם לו.

בפרט, רשות ערעור על חומרת העונש לא תינתן אלא במקרים של סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו: נאטור נ' מדינת ישראל (11.4.2019)).

עניינו של המבקש אינו נמנה עם מקרים אלו.

7. טענות המבקש ממוקדות לעניינן אופן ניהול ההליך המשפטי נגדו ובנסיבות עניינו הפרטי, וממילא אינן מעוררות סוגיה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור.

8. כמו כן, לא שוכנעתי כי מתעורר במקרה דנן חשש לעיוות דין או לאי-צדק.

כבר נפסק בבית משפט זה, כי הגשת כתבי אישום נפרדים מקום שהיה ראוי לאחד ביניהם מעוררת "אי-נוחות" בקרב הנאשמים, שאינה בהכרח גוררת את ביטול כתבי האישום, אך יש להתחשב בה בגזירת עונשם ככל שיושעו (וראו: רע"פ 3396/99 נאבסו נ' מדינת ישראל (6.7.1999); ישגב נקדימון הגנה מן הצדק פרק 16 (2009)).

בעניינינו, אף אם היה מקום להימנע מלכתחילה מפיצול כתבי האישום נגד המבקש, בסופו של יום טענות המבקש בעניין זה הובאו במניין השיקולים בגזר דינו של בית משפט השלום באשדוד בהתאם לדין, ואף הביאו להקלה בעונשו.

זאת ועוד, בית משפט השלום באשדוד הכיר בפער בין המבקש לאֶחֶיו במידת המעורבות בביצוע העבירות בכתב האישום הראשון, אך משלא נטען והוכח קיומו של פער כאמור בכתב האישום השני, בדין לא נעשתה ביניהם אבחנה לעניין העונש.

9. אף לגופו של עניין, איני סבור כי העונש שהושת על המבקש הינו חמור כלל.

בית משפט זה חזר והדגיש את חומרתן של עבירות המס בכלל ועבירות אי-הגשת דו"ח במועד בפרט, בעקבותיה הושרשה נקודת המוצא לפיה העונש ההולם בעבירות אלה כולל מאסר בפועל (וראו: רע"פ 9004/18 יצחקי נ' מדינת ישראל בפסקה 11 (31.12.2018); רע"פ 3857/13 יצחקיאן נ' מדינת ישראל (30.7.2013)).

במקרה דנן, המבקש לא הגיש דו"חות במועד הן בעניין מס הכנסה והן לצורכי מע"מ, וזאת חרף היקף העסקאות הניכר שבוצעו במועדים הנדרשים לדיווח. מצב זה אף נמשך עד לגזירת עונשו, בחלוף כ-6 שנים ממועד



הדיווח הראשון שהוחמץ.

בנסיבות אלה, בדין הושת על המבקש עונש מאסר בפועל, ואף הוקל עמו לנוכח פרק הזמן שהושת, והאפשרות לרצותו בעבודות שירות ולא מאחורי סורג ובריח.

10. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר לריצוי בעבודות שירות.

ניתנה היום, כ"ח בחשון התש"ף (26.11.2019).

ש ו פ ט
